

PŘÁTELSTVÍ Best of

ČTENÁŘKY
PÍŠÍ

Přátelství nemusí být jen to krásné, přátelství jsou i slzy a nepochopení. Kdo je vlastně kamarádka? Jak ji najít, udržet a neztratit? Přečtěte si příběhy několika z vás – čtenářek IN!, které nám napsaly o svých nejlepších kamarádkách.

Patro NEJ kamarádky

1. **Jsem tu s tebou** – vždycky, když ti bude zle, ráda tě vyslechnu, vždycky, když ti bude veselo, budu se s tebou smát.
2. **Nepomlouvám tě** – naše kamarádství je pro mě víc než chvilkové uznání, když vyrazím tvoje tajemství.
3. **Mám tě ráda, jaká jsi** – Jiný názor neznamená konec našeho kamarádství. Nemůžeme být stejné, naopak mi to může pomoci dívat se na věc z jiného úhlu.
4. **Myslím na tebe** – vím, kdy máš svátek, narozeniny. Pamatuji na tebe a modlím se za tebe, když máš těžkosti ve škole nebo v rodině.
5. **Jsem ráda s tebou** – mám ráda společné povídání i aktivity, ale vím, že máš i jiné kamarádky. Nevadí mi, když svůj čas spravedlivě rozdělujete mezi nás.

Máme mnoho společného

Ahoj, chtěla bych se s vámi podělit o příběh mého přátelství.

Má kamarádka Moni je naprosto úúúžasná. I když jsme několikrát měly spory, vždycky to vedlo jen a jen k utvrzení našeho vztahu.

My s Mončou se známe už od mala. Vyrostáme společně v jedné farnosti a zažíváme spolu ty nejdůležitější zážitky. Společně jsme šly na první svaté přijímání, na první svatou zpověď... No prostě jsme kamarádky v dobrém i zlém. Společně taky chodíme ministrovat, což je pro holky celkem nezvyklé, ale nás to baví. ☺

Jednou se stalo, že jsem omdlela během mě. Byla jsem ve stresu a tak různě. Co mě ale dojalo, bylo to, že první, co Monča udělala, když jsme se viděly, tak mě objala. Ani se neptala, jak a co se stalo, ale hned mě objala. Tohle objetí bylo v mém životě asi nejsilnější. Společně jsme zažily ještě spoustu a spoustu zážitků. Od společného tábora, přes první lásky, vedení malé školy až k plánování společného bydlení na střední. ☺ A to bylo ještě opravdu na dlouho.

Vím, že Monča taky odebírá IN!, a pokud by nevdálo, ráda bych jí mooco poděkovala za vše, co pro mě dělá. Je to ta nejlepší kamarádka, jakou jsem si mohla přát.

Přijde mi, že spousta lidí bere své kamarády jako samozřejmost, přitom to tak není.

Moni, moc díky, že tu pro mě jsi, doufám, že nám tohle přátelství vydrží navždy.

Klka

Opuštění

Moje kamarádka Bětka je dcera mé kmotry. Poprvé jsme se seznámily na hřišti, když nás mamky vzaly na procházku. Bětka na mě udělala dobrý dojem, hodně jsme si rozuměly, a tak jsme se dohodly na přespařování. Bylo to super. Domluvily jsme se dokonce, že půjdeme na hřiště a podnikly jsme spoustu věcí. Takhle jsme se postupně poznávaly. Jely jsme také spolu na chalupu. Byl to úžasný víkend strávený v přírodě. Jednou mě Bětka pozvala na její závěrečné vystoupení v tanečního kroužku. Řekla jsem si, že půjdu. Jenže v ten den mně přistála další akce – zahradní párty u sousedů. Slíbila jsem sousedům, že přijdu jen na chvilku. Jenže tam neměl hodiny, a když jsem se vrátila z párty, úplně jsem zapoměla na Bětčino vystoupení. Vzpomněla jsem si na to až večer. Byla jsem z toho strašně smutná. Představovala jsem si Bětku, jak čeká, až přijdu na vystoupení, a já nikde... Ihned jsem jí chtěla zavolat a omluvit se, jenže jsem se strašně bála. Nakonec jsem řekla sestře. Ta jí zavolala a Bětka mi pak napsala, že se nic

neděje, že se to stává a že se nezlobí. I když mi psala, že je to ok, stejně jsem měla černé svědomí. Jak jsem na to mohla zapomenout? Když jsme se pak setkaly, omlouvala jsem se jí, jak jen to šlo. Ona se na mě usmála a povídala, že už se jí to taky jednou stalo. Teď už vím, že se nemusím bát říkat pravdu své nejlepší kamarádce. Ona to vždycky pochopí a jsem jí za to opravdu vděčná. Děkuji moc, Bětko, za tvoji laskavost!

Dora

Jsmo každá jiná

Jsmo kamarádky. Nejsme dvě ukecané Barbie s náramky přátelství, ani slamská dvojčata. Ona nosí většinou černou a miluje nakupování, já nevím, co teď zrovna frčí a v obchodě s oblečením jsem byla naposled před třemi lety. Netvrdíme všude na potkání, že ta druhá je moje BFF a ani to tak není.

Neznáme se od školky, poznaly jsme se na základní škole a cestu jsme si k sobě našly až ve čtvrté třídě. Obě jsme měly období, kdy jsme tu druhou pomlouvaly, a občas si prostě nesedneme. Já vím, že když má svůj den, nemá cenu se s ní hádat a je lepší ji nechat, ať ze sebe dostane své emoce. A ona zase chápe a toleruje, že nechci mluvit jako dlužník a že už nemá cenu mi dohazovat rande a kluky jenom proto, že jsem si žádného zatím nenašla sama (ačkoli se o to pokusila dvakrát).

Zní to možná pohádkově, ale často se na sebe naštveme. Já někdy vadí moje „slow fashion“ nebo to, že dostanu lepší známku, mě občas vytáčí její potřeba starat se o mě, protože je o rok starší než já. I přesto si ale bez ní nedokážu představit svůj školní život a myslím si, že nemít jedna druhou, už dávno bychom obě propadly. Občas se divím, že jsme jedna druhou ještě nezačaly nesnášet, jak jsme rozdílné. Ale vlastně je celkem logické, že se spolu báječně doplňujeme.

Markéta

Naše milé a skvělé čtenářky, moc vám děkujeme, že nám píšete svá svědectví. Jsou pro nás velkou radostí a motivací. Děkuje!

Vaše redakce IN!